

‘Wat ruikt het hier lekker,’ zegt ze als ze voorzichtig om de hoek komt kijken. ‘Mag ik...?’ aarzelt ze, ‘mag ik even binnenwandelen?’

Ze kijkt bedroefd en verward.

Ik herken haar wel, maar weet even haar naam niet meer. ‘Tuurlijk,’ zeg ik, ‘kom binnen!’ Een vreemd en naar gevoel, als je niet op een naam kunt komen.

Ze neemt plaats op een van de stoelen die ik zojuist heb klaargezet. Ik ga even naast haar zitten. ‘Eh,’ begin ik beschaamd, ‘wat is uw naam ook alweer?’

Ze glimlacht om mijn vraag en zegt: ‘Ach, dat geeft niks hoor. Dat heb ik ook wel eens.’

Met voorzichtige stem maar met precieze tekst zingt ze zachtjes een lied mee dat op de achtergrond klinkt. Ik was de cd voor de sfeerviering van zo dadelijk alvast aan het testen. ‘Ach, wat mooi. Dit ken ik nog van mijn jeugd,’ zegt ze meer tegen zichzelf dan tegen mij. ‘Ik woonde vlak bij de kerk, bij mijn oma. Samen gingen we iedere zondag.’ Ik zie haar teruggaan in de tijd. Een glimlach verschijnt. ‘Wat ruikt het hier lekker. Ik ruik de kerk!’ Als het lied voorbij is, kijkt ze me vriendelijk aan. **In de stilte is er zielscontact.**

Het is maar een simpele vergaderzaal waar we zitten. In een mum van tijd is het een sfeervolle, her-

kenbare en intieme ruimte geworden: een kring van stoelen voor tien personen, een soort altaar ervoor, kaarsen met elektrisch licht en wierookgeuren. Het orgel verborgen in een kleine cd-speler.

‘Maar deze ken ik ook,’ zegt ze bij het volgende lied en haar glimlach wordt breder. ‘Wat heerlijk zeg, om dit weer eens te kunnen zingen. Ik voel me thuis.’ Ik zie haar vaak uren over de gangen van het verpleeghuis wandelen. **Op reis door haar verwarrende leven, om nu even thuis te komen.**

Ik zit naast haar en denk: welke muziek zal ik horen als ik in een verpleeghuis kom te wonen? Hoe zal er naar mij worden omgezien? Hoe kom ik thuis, als ik dan niet meer weet waar of wie ik ben?

Na afloop van de sfeerviering neem ik de lift. Ik druk op het knopje voor de begane grond. De deuren gaan open en ik stap uit. Waar ben ik? schiet er door mijn hoofd. Ik kijk om mij heen, maar herken niet de plek waar ik zou moeten zijn. Een miniem moment van verwarring maakt zich van mij meester. Waar ben ik? Dan besef ik: ik ben een etage te vroeg uitgestapt.

Gerustgesteld stap ik terug in de lift en bedenk tegelijk: zo moet deze mevrouw zich de hele dag voelen, gedesoriënteerd en onveilig. Waar ben ik? Even,

heel even, heb ik ervaren hoe haar dementie voelt. Mogen mensen naar mij omzien als mij dat ooit overkomt. Moge ik dan meer kunnen genieten van sfeer dan van een hypermodern gebouw. Moge ik me gedragen weten door mensenhanden, en door God. Moge daarvoor aandacht zijn.

Maar gelukkig, ik weet haar naam weer. ♦

TIM VAN IERSEL,
GEESTELIJK VERZORGER